

**BIBLIOTEKO  
DE LA LINGVO INTERNACIA  
ESPERANTO.**

PAGĜOJ 476—482.

*18 2 904 (Shojan)*



**NEVOLA MORTIGINTO.**

RAKONTO  
EN VERSOJ  
DE  
V. DEVJATNIN.

NURNBERGO.  
PRESEJO DE W. TUMMEL.

1896.

*701 870 - B. Esp*

## Nevola mortiginto.

### 1.

Varmega tago jam finiĝis,  
Tre bela sun' adiaŭ diris  
Al tero, kaj alproksimiĝis  
Trankvila nokto. Mi reiris  
Al domo mia kaj koleris,  
Ĉar tutan tagon mi ĉasadis,  
Kaj mia ĉaso ne prosperis:  
Mi eĉ ĉasajon ne vidadis.  
Sur mia voj' en unu loko  
Al lago venis mi, kaj vidas:  
Sur ĝia bordo kun fiŝhoko  
Konata maljunulo sidas.  
Mi lin salutis: „helpu Dio!“  
— Mi dankas, — maljunulo  
diras.

„Nu, eble, vi, pro kompanio,  
Kun mi jam hejmen kune iras?“  
— Ho, ne, sinjoro! mi intencas  
Tre longe sidi, — dankas kore;

Vi finis ĉason, mi komencas, —  
Nenion kaptis mi ankoraŭ.  
Sed eble vi malmulte provos  
Fiŝetojn kapti? Mi fiŝhokon  
Provizan havas, tial povos  
Al vi mi servi, — prenu lokon. —

Mi tuj konsentis, ĉar laciĝis  
Mi kaj apenaŭ mi iradis, —  
Fiŝhokon prenis kaj sidiĝis  
Sur laga bord'. Ni paroladis  
Pri mia ĉaso malprospera.  
Al maljunulo mi rakontis  
Kun fajro forta kaj sincera  
Pri tio, kion mi renkontis  
En ĉaso, li do tre atente  
Rakonton mian aŭskultadis  
Kaj nur korkaĵon diligente  
Sur akvsupraĵo observadis. —

### 2.

Mi eksilentis. Maljunulo  
Fiŝhokon sian plibonigis  
Kaj diris: „kiam mi junulo  
Ankoraŭ estis, mi pasigis  
En ĉaso tutan tempon mian.  
Sed nun mi ĉasi tute ĉesis,

Forĵetis eĉ pafilon mian,  
Kaj kiel teni ĝin — forgesis.“  
Je tio miris mi kaj petis,  
Ke li sciigu min, pro kio  
Pafilon, ĉason li forĵetis?  
„Tre longa estas historio!“

Al mi malgaje li rediris,  
 Per griza kapo balancante,  
 Kaj li subite eksopiris,  
 Rakonti, ŝajne, ne volante.  
 Sed jen silenton li ĉesigas  
 Kaj, cigareton ekfumante,  
 Komencis: „eble vi devigas  
 Min rakontadi, atendante  
 Ekaŭdi ĝojan historion?  
 Se tiel estas, mi certigi

Vin devas, ke al vi nenion  
 Tre gajan povas mi sciigi!“  
 — Vi vane tiel opinias, —  
 Rediris mi al maljunulo.  
 „Ne vane, ĉar mi bone scias,  
 Pri kio pensas eĉ junulo!“  
 Kaj ree li eksilentinte,  
 Fiŝhokon sian plibonigis;  
 Sed post momento, ekĝeminte,  
 Li jam sen halto ekdaŭrigis.

3.

„Aŭskultu. Antaŭ dudek jaroj  
 Mi ofte kun pafil' ĉasadis,  
 Kaj jen en tiuj ĉi arbaroj  
 Mi multajn tagojn pasigadis.  
 Ankoraŭ tiam troviĝadis  
 Multego da sovaĝaj kaproj,  
 Kaj en arbar' sin renkontadis  
 Eĉ ursoj kaj teruraj aproj.

Ĉasistoj estis en kunveno.  
 Mi ankaŭ estis. Jam hundaro  
 De ĉeno forte sin ŝiradis  
 Kaj, ne havante paciencon,  
 Aeron frostan nur flaradis,  
 Sentante baldaŭ jam komencon.  
 Ni ankaŭ, ĉason atendante,  
 Malpaciencaj jam fariĝis,  
 Kaj, tre mallaŭte parolante,  
 En ĉeno ĉiuj ni stariĝis.....

Jen iam vintre en mateno  
 Sur kampo, apud mem arbaro

4.

Subite en densejo sonis  
 Trumpeto forta, — mi ekpremismis:  
 Per tio ĝi signalon donis,  
 Ke estas ursoj... Mi ekpremismis  
 Pafilon mian kaj instinkte  
 Nevole ĉirkaŭ ekrigardis:  
 De mi proksime, sin arminte  
 Tre bone, oficiro staris.  
 En manoj tenis li pafilon,  
 Ĉe zono larĝa kaj lakita

Pistolon havis kaj tranĉilon.  
 Mi estis tute konvinkita,  
 Ke tiel brava militisto  
 Sendube estas kuraĝulo,  
 Ke vera estas li ĉasisto  
 Kaj tial estas ne timulo;  
 Sed bedaŭrinde mi eraris!...  
 Mi tamen devas plu rakonti...  
 ... Mi en arbara rando staris  
 Kaj urson tie ĉi renkonti



Mi tre esperis, ĉar mi sciis  
Kutimojn ursajn . . . Jen mi  
aŭdas, —  
Al mi „vin gardu“ iu krias . . .  
Antaŭen bone mi rigardas  
Kaj, — kia granda mirindaĵo! —  
Subite mi proksime vidas

Ursegon: ĝi en arbitraĵo  
Senmove kaj silente sidas  
Kaj kvazaŭ pensas, kien devas  
Ĝi kuri? ĉie estas baro . . .  
Jen multepeze ĝi sin levas  
Kaj tuj eliras el arbaro.

5.

Mi kelkajn paŝojn posten faris,  
Min al pafilo jam almetis,  
Kaj urson pafi min preparis, —  
Sed . . . ho, teruro! mi faletis  
Je ŝtupo kaj subite teron  
Mi tute falis kaj . . . ekpafis . . .  
Por mi ekvidis mi danĝeron  
Grandegan: urson mi ne trafis!  
Ĝi tre rapide kun kriego  
Sur min sin ĵetis kaj kun forto

Min premis, ŝiris per ungego . . .  
Jam tre proksime estis morto! . . .  
Mi oficiron ekrigardis —  
Kaj kun teruro mi ekvidis,  
Ke li sin mem nur bone gardis,  
Ĉar li jam kuri for rapidis . . .  
Tranĉilon preni mi intencis, —  
Ne povis, ĉar min urso premis . . .  
Mi fortojn perdi jam komencis  
Kaj de doloro mi nur ĝemis . . .

6.

Subite pafu! . . . Urso saltis  
De mi tuj, tute min lasinte,  
Kaj ĝi de mi proksime haltis. —  
Jen liberecon eksentinte,  
Min levis mi kun malfacilo,  
Al urso mem mi alŝteliĝis  
Kaj ĝin ekbatis per tranĉilo:  
En gorgon rekte ĝi eniĝis . . .  
Mi bone trafis, — urso mortis.  
Ĉasistoj ĉiuj tuj kunvenis, —  
Sed mi malforton ne elportis  
Kaj falis . . . Ili min subtenis  
Kaj portis al glitveturilo . . .  
Subite vidas mi — aliris  
Kun sia bela batalilo  
Jen oficiro; li ekmiris:

„Ho, kio tie ĉi fariĝis?  
Mi estas tute ekfrapita!  
Sinjoro, vi ekmalsaniĝis?“  
Per tio ĉi indignigita,  
Ekkriis mi: „arogantulo!  
Vi ĉion tute bone vidis,  
Sed vi, malnobla timemulo,  
De mi forkuri ekrapidis!“  
Kaj en incito mi minuta  
Min levis el glitveturilo  
Kaj lin kun mia forto tuta  
Mi tuj ekbatis per tranĉilo . . .  
Mi vidis sangon, aŭdis krion,  
Sed mi nenion jam komprenis,  
Ĉar tute perdis mi konscion . . .  
Mi falis, — iu min subtenis . . . . .

7.

Mi sen konscio longe restis,  
Kaj kiam mi ekkonsciiĝis, —  
En malsanejo mi jam estis.  
Vespero jam alproksimiĝis ...  
Nenion tute mi komprenis...  
Tre longe kuŝis mi silente  
Kaj ion rememori penis . . .  
Jen venis iu. Tre atente  
Li ekrigardis min kaj diris:  
„Nu, ĉu pli bone vi vin sentas?“  
Li tute ĝis mi mem aliris,  
Murmuris: „bone, mi konten-  
tas . . . .“

Proksime li de mi sidigis  
Kaj ekparolis: „nu, ĉasisto,  
Vi eble jam ekprudentiĝis?  
Respondos jam al esploristo?“  
Je tio ĉi mi tre ekmiris  
Kaj ne respondis; li daŭrigis:  
„Al mi pli frue vi ja diris,  
Ke lin sendube vi mortigis...“  
Subite ĉion mi komprenis . . .  
Ekkriis laŭte mi, ekpenis  
Min levi, — kaj denove svenis:  
Malsana korpo ne eltenis! . . .

8.

Terure tempon mi pasigis!  
Kaj mia korpo kaj animo  
Suferis . . . ho, de viv' senigis  
Mi homon!.. Kun senfina timo,  
Malpacience mi atendis  
Severan juĝon, — mi ploradis,  
Al Dio mi petegojn sendis,  
Mi ĝemis, mi freneziĝadis!  
Sed baldaŭ tute mi saniĝis,  
Suferojn parte mi eltenis  
Kaj nun pli forta mi fariĝis.  
Kaj jen terura tago venis:  
Nun mi, anstataŭ malsanejo,  
Kun malmodera tremo vidis,

Ke en majesta mi juĝejo  
Sur benko de juĝatoj sidis.  
Min puno tute ne timigus,  
Mi ĝin eĉ volis en animo,  
Ĉar sole ĝi min liberigus  
De minpreminta ŝargata krimo...  
Sed mi timegis, ke ĵurintoj  
Min sen bedaŭro ekkulpigos  
Kaj de aliaj mortigintoj  
Min tute ne diferencigos.  
Ho, Dio! mi, honesta homo,  
Eterne estos kondamnita  
Kaj mia senmakula nomo  
De ĉiuj estos mallaŭdita! . . .

9.

Jen ekparolis prokuroro;  
Mi tre atente aŭskultadis, —  
Sed frapis forte mia koro,

Kaj mi nenion komprenadis...  
Li finis; advokat' komencis  
Pravigi min, — li multe penis;

Kaj lin kompreni mi intencis,  
Sed vane: ree ne komprenis! . .  
Nur tion bone mi sciigis,

Ke nun mi estas en juĝejo,  
Ke malbonulo mi fariĝis  
Kaj estos en malliberejo . . . .

10.

Jurintoj iris konsiliĝi,  
Post ili ankaŭ nun juĝantoj  
Eliris, — eble por nutriĝi . . .  
Mi restis sola kun gardantoj  
Duono pasis nur da horo,  
Ĵurintoj dum konsiliĝadis,  
Sed mia malfeliĉa koro  
Centjaron kvazaŭ suferadis!  
Priskribi, kio min turmentis  
En tiu temp' — ne estas eble,  
Kaj kion tiam mi trasentis  
Por mi eĉ mem nekompreneble!

Se povas vi vin mem prezenti  
Starantan antaŭ paflego,  
Ekpafi preta, — kion senti  
Vi devus, — mia jam timego,  
Kredeble, estos komprenita;  
Alie — tute kun nenio  
Ĝi povas esti komparita!  
Esperis sole mi je Dio . . . .  
Subite pordo malfermiĝis:  
Ĵurintoj kaj juĝantoj venis . . .  
Al mi kapturino komenciĝis,  
Mi ŝanceliĝis kaj eksvenis . . .

11.

Konsciiginte, mi min trovis  
Sur lito, hejme; min domanoj  
Ĉirkaŭis, — mi do movi povis  
Nek per piedoj, nek per manoj,  
Ĉar tute mi ekmalfortiĝis . . .  
De ŝarĝa krimo pravigita,  
Honeste ree mi fariĝis,  
Sed longe estis mi premita

Per tio, ke animo mia  
De krimo estas pravigita  
Per juĝo homa, sed ne Dia! . . .  
De tiu tempo mi forlasis  
Jam tute ĉason kun pafilo,  
Kaj, krom fiŝhoko nur, mi ĉasis  
Jam kun nenia batalilo . . . .“

Li eksilentis. Jam finiĝis  
Malluma nokto, kun rideto  
Mateno roza proksimiĝis,  
Nebulo flugis sur laĝeto . . . .  
Kaj jen, levinte nin, de lago  
Ni kun akiro nun foriris.  
Nur kiam venis hela tago,  
Al domo mia mi aliris. —